

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017, în privința inculpatului

*Plaiu Cristian XXXXXXX, născut la
xx xxxxxxx xxxx, originar și locuitor al mun. XXXXXXX, bd.
XXXXX xxx XXXXXX xx ap.xxx, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>26.01.2017 – 31.03.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>17.05.2017 – 05.09.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>05.01.2018 – 07.02.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 31 martie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, procesul penal în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, în privința lui Plaiu Cristian a fost încetat, în legătură cu împăcarea părților.

Plaiu Cristian a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la 12 ianuarie 2017, orele 12.24, inculpatul Plaiu Cristian, aflându-se în mun. Chișinău, bd. Traian 23/1, intenționat și conștient de caracterul ilegal al acțiunilor sale, prevăzând urmările și admitând în mod conștient survenirea lor, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în mod deschis a sustras de la Iarmanova I., din mână, un portmoneu la preț de 200 lei, în care se aflau mijloace bănești în sumă de 700 lei, cauzând părții vătămate o daună materială considerabilă, în sumă totală de 900 lei.

Tot el, la 12 ianuarie 2017, orele 12.55, aflându-se în mun. Chișinău, str. Independenței 10/1, intenționat și conștient de caracterul ilegal al acțiunilor sale, prevăzând urmările și admitând în mod conștient survenirea lor, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în mod deschis, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, a sustras de la Țibemea D. un telefon mobil de model „Samsung Galaxy S7 EDGE”, cu IMEI 1: 000002848812016 și IMEI 2: 78404150003000 și cartela SIM: 060299471, în valoare de 19.200 lei, cauzând părții vătămate o daună materială considerabilă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prezentând și o cerere privind încetarea procesului penal în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

La fel, și partea vătămată Iarmanova I. a depus un demers prin care a solicitat încetarea procesului penal, deoarece s-a împăcat cu inculpatul.

Dat fiind că probele administrate, i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, ca sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane și în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, instanța a conchis asupra temeiniciei încetării procesului penal în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, acordul de împăcare fiind în corespundere cu prevederile art. 109 Cod penal.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75-77, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că s-au stabilit circumstanțe atenuante ca recunoașterea vinei și căința sinceră, dar și ***circumstanța agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză***, că inculpatul a reparat prejudiciul părților vătămate, că acestuia urmează a-i fi stabilită o pedeapsă în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, adică una redusă, concluzionând că scopul pedepsei penale va fi posibil de atins și prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate acestuia.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Veaceslav Balan, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat, că instanța de fond, a apreciat corect probele administrate, însă nu a luat în considerație gravitatea *infrajeciunilor* incriminate și nu a stabilit o pedeapsă care va duce la corectarea și reeducarea inculpatului.

Instanța de fond a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, fără a ține cont de personalitatea inculpatului, care este o persoană socialmente periculoasă, deoarece fiind condamnat anterior, nu a mers pe calea corijării și nu a făcut concluziile necesare, ignorând încrederea acordată de instanță, din nou a comis infracțiuni intenționate, în plină zi, într-un loc public, cu intervalul de 30 minute, infracțiuni care atentează la patrimoniul persoanelor și una dintre care se califică ca infracțiune gravă.

Astfel, potrivit art. 2 alin. (2) și 61 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, iar pedeapsa-i aplicată inculpatului urma să fie una mai aspră, fără suspendarea condiționată a acesteia.

Instanța de fond a aplicat inculpatului o pedeapsă inechitabilă, ce contravine prevederilor art. 75 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Plaiu Cristian, recunoscut vinovat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa de 4 ani închisoare, fără amendă.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

Instanța de apel a reținut, că apelantul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, nefiind însă, de acord cu pedeapsa aplicată acestuia conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de apel a notat, că instanța de fond corect a aplicat pedeapsa inculpatului prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, stabilindu-i în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f), 90 Cod penal pedeapsa sub formă de 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probațiune de 4 ani.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, ținând seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) al art. 90 Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia.

Totodată, instanța de fond, eronat la stabilirea pedepsei inculpatului a reținut ca circumstanță agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, indicând că anterior acesta a fost condamnat prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 14.09.2007 în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, deoarece pedeapsa penală fiind executată, antecedentul penal era deja stins la momentul comiterii infracțiuni pe caz.

Astfel, este necesar a exclude circumstanța agravantă stabilită greșit de prima instanță – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză. Alte circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

La individualizarea pedepsei, se va ține cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 78-79, 90 Cod penal, de principiul legalității, egalității, umanismului, proporționalității și individualizării pedepsei penale, că inculpatul a comis o infracțiune gravă cu intenție, că acesta este tânăr, a recunoscut vina integral și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, a reparat prejudiciul cauzat părților vătămate și și-a cerut scuze de la părțile vătămate, că în privința inculpatului s-au stabilit circumstanțele atenuante – căința sinceră și repararea prejudiciului cauzat părților vătămate, circumstanțe agravante nefiind stabilite.

Conform art. 78 alin. (1) pct. a) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă, dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă până la acest minim.

În speță, au fost constatate doar circumstanțe atenuante, precum căința sinceră, recuperarea prejudiciului părților vătămate, recunoașterea vinovăției, nefiind constatată nici o circumstanță agravantă, iar argumentul procurorului precum că prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul anterior a fost condamnat, ceea ce ar exclude aplicarea art. 90 Cod penal, față de acesta, urmează a fi respins ca neîntemeiat. Or, antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse, iar infracțiunea comisă anterior nu este similară celei de jaf.

Astfel, la stabilirea pedepsei inculpatului au fost respectate prevederile legii, iar careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 4 ani stabilite acestuia, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art. 90 alin. (4) Cod penal, poate fi aplicată în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la comiterea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de examinare a cauzei, față de cele comise, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorilor, străduința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii - a recunoscut de la bun început vina în comiterea infracțiunii, a recuperat prejudiciul părții vătămate, comportarea sinceră pe parcursul procesului - și-a cerut scuze sincere de la părțile vătămate.

Efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, ținând cont de pericolul social reprezentat de fapta comisă, infracțiunea făcând parte din categoria celor grave, luând în considerație circumstanțele atenuante: - căința sinceră, recunoașterea vinovăției, recuperarea prejudiciului cauzat părților vătămate, lipsa

circumstanțelor agravante, că scopul legii penale la caz poate fi atins și fără izolarea acestuia de societate.

Or, este prerogativa instanței de judecată este să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmând să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat concluzia ei.

Analiza complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, comportamentul lui în viața socială, cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, denotă că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea acestuia de societate. Aplicând pedeapsa cu închisoarea, instanța de fond just a concluzionat că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă, conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale.

În virtutea celor expuse, subliniind că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, din considerentele menționate, subliniind că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, iar art. 90 Cod penal permite aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru această categorie de infracțiuni, urmează a menține pedeapsa non-privativă de libertate aplicată de către prima instanță.

O pedeapsă non-privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or, inculpatului urmează să-i fie acordată șansa de corijare a conduitei și demonstrare că cele comise, constituie un incident în biografia acestuia.

Totodată, instanța de fond a făcut trimitere în textul sentinței la sancțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e), f), citând legea penală, care indică pedeapsa complementară opțională - amenda, însă la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de acest fapt și a omis să se expună dacă stabilește sau nu pedeapsa complementară sub formă de amendă inculpatului.

Din aceste considerente, dat fiind că instanța de fond a omis să se expună asupra pedepsei complementare, urmează a casa parțial sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, fără amendă, în rest menținând dispozițiile sentinței fără modificări.

5. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat, că la aplicarea pedepsei inculpatului, instanțele nu au motivat în niciun fel oportunitatea aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, inclusiv în raport cu prescripțiile art. 90 alin. (1) Cod penal, adică nu au constatat și stabilit circumstanțele cauzei și persoanei celui vinovat, care ar justifica concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită.

Recunoașterea vinovăției în sine este o circumstanță la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și nu poate fi catalogată drept o circumstanță în sensul art. 76 Cod penal.

Instanța de apel nu a ținut cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, lipsind circumstanțe atenuante pe caz, suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, reprezentând o soluție de pedeapsă prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Instanțele nu au ținut cont, că inculpatul a fost învinuit de comiterea a 2 infracțiuni similare, anterior fiind judecat, ceea ce sporește pericolul său pentru societate și dovedește lipsa intenției acestuia de a se corecta prin aplicarea unor măsuri prea blânde față de el.

Instanțele au admis dubla valență la interpretarea unora și aceluiași circumstanțe atenuante, având în vedere că le-a interpretat atât la diminuarea pedepsei cât și la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, instanța de apel, diminuând pedeapsa numită inculpatului spre minimul sancțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, nu a ținut cont de coraportul circumstanțelor atenuante și celor agravante stabilite, precum și de faptul că pedeapsa redusă se consideră echitabilă atunci când s-au constatat un cumul de circumstanțe atenuante din cele enumerate la art. 76 Cod penal.

Astfel, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de mențiunea din rechizitoriu că: *„circumstanțe care agravează răspunderea învinuitului Plaiu Cristian, conform art. 77 Cod penal, nu s-au stabilit”* și că *„circumstanțe care atenuează răspunderea învinuitului Plaiu Cristian, conform art. 76 Cod penal, s-au stabilit: recunoașterea vinovăției”* (*f.d. 101, 134*), de circumstanțele că inculpatul nu are antecedente penale, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, reparând integral prejudiciul cauzat părților vătămate și cerându-și scuze de la acestea, cât și de prevederile art. 7, 61, 75, 76, 90, 111 alin. (3) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante repararea benevolă a pagubei pricinuite, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, instanța de judecată poate considera drept circumstanțe atenuante și alte circumstanțe, neprevăzute la alin. (1). Stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, indicând

detaliat în hotărâre motivele condamnării inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei (*pct. 3. - 5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) *pct. 4)* Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2017, în privința inculpatului Plaiu Cristian XXXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco